

ALEKSANDRA BANACH

ALEKSANDRA BANACH jest nauczycielem konsultantem w Mazowieckim Samorządowym Centrum Doskonalenia Nauczycieli Wydział w Płocku. Zajmuje się projektowaniem, organizowaniem oraz prowadzeniem szkoleń w zakresie przedmiotów artystycznych oraz zajęć pozalekcyjnych. Tworzy i realizuje projekty, np. *TOCuś uczy świata* (w zakresie narzędzi TOC) czy *Do stołu podano, czyli sztuka i literatura na talerzu*. Uczestniczka w projekcie MARKPIW. Wśród ważnych zadań organizator wspomagania kompleksowego placówek z Płocka i okolic.

Witam Cię, Drogi Czytelniku!

Na dzień dobry przedstawiam Ci humorystyczną wizję wspomagania w postaci rysnotki. A na niej „wspomagacz”, który na co dzień udziela wsparcia placówkom/szkołom.

RYS. Aleksandra Banach

Kim jest? To ktoś, kto jest zawsze w ruchu, podróżuje z bagażem nowych pomysłów. Na obrazku wspomagacz oczywiście w locie. Jest uśmiechnięty, ale skoncentrowany na celu, jakim jest wspomaganie, stąd niebieskie wdzianko. Jak przystało na

supermoce, pojawiła się również peleryna w zielonym kolorze nadziei (nadziei, że proces przebiegnie bez zarzutów). W razie potrzeby – skrzydła symbolizujące anielską cierpliwość, ale i pogodną, optymistyczne nastawienie oraz chęć wznoszenia

UCZESTNICZYŁAM W DOSKONALENIU MARKPIW – REFLEKSJE

się ponad przyjęte poziomy. Na nogach czerwone buciki, które zachęcają do energicznej akcji-reakcji, elastycznego działania. Pełną pomysłów głowę wspomagacza ochrania kapelusze-tort złożony z siedmiu kawałków symbolizujących kompetencje kluczowe. Każda o innym „smaku”, a jednak ważna, bo tworząca całość. Na czubku wisienka (dla spragnionych nowatorstwa – cytując klasyka sportowego – truskawka), która wieńczy całość i czyni tort idealnym. Wspomagacz w dłoniach trzyma mapę symbolizującą wspomaganą placówkę. Najważniejszy na mapie jest cel oznaczony krzyżykiem, to kierunek działań wspomagacza. Cel zostanie zrealizowany przy współpracy wszystkich członków placówki, tj. rady pedagogicznej, która będzie wspólnie działała w określonym kierunku. Ten wyznaczony jest przez potrzeby placówki rozumianej jako instytucja dążąca ku rozwojowi.

A kim jestem ja? Na co dzień w swojej pracy zawodowej zajmuję się projektowaniem, organizowaniem oraz prowadzeniem szkoleń w zakresie przedmiotów artystycznych. Tworzę i realizuję projekty, np. w zakresie narzędzi TOC „TOCuś uczy świata” (komponent przedszkolno-wczesnoszkolny) czy „Do stołu podano, czyli sztuka i literatura na talerzu” (komponent przedszkolno-wczesnoszkolny oraz obejmujący przedmioty artystyczne i zajęcia pozalekcyjne). Co jeszcze? Długo by wymieniać... Wśród ważnych zadań pojawia się też wspomaganie przedszkoli z Płocka i okolic.

Drogę do wspomagania rozpoczęłam stosunkowo wcześnie, bo już w 2012 roku, kiedy ukończyłam kurs Szkolnego Organizatora Rozwoju Edukacji, tzw. SORE. Wkrótce mogłam wdrażać w życie zdobyte umiejętności. Na przełomie lat 2013/2014 realizowałam projekt „Nauczyciel doskonały”, współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego. Jego ideą było rozbudzenie kreatywności i pomysłowości, ale przede wszystkim miał zapoznać uczestników z nowym modelem wspomaganie pracy szkoły/placówki. Współpraca z placówkami przedszkolnymi okazała się dla mnie na tyle ciekawa i inspirująca, że zapragnęłam krok po kroku poznawać dokładniej

specyfikę działania przedszkoli. Poczułam niedosyt, chciałam robić dla tej grupy coś więcej niż do tej pory.

W ślad za refleksją pojawiła się na horyzoncie możliwość udziału w projekcie Mazowiecka Akademia Rozwoju Kompetencji Pracowników Instytucji Wspomagania, realizowanego z Funduszy Europejskich przez Mazowieckie Samorządowe Centrum Doskonalenia Nauczycieli. Celem projektu była poprawa funkcjonowania systemu wspomaganie na terenie województwa mazowieckiego w przedszkolach, szkołach, placówkach.

Projekt zainteresował mnie, a wśród licznych grup szkoleniowych moją uwagę przykuła najbliższa moim potrzebom, tj. „Wspomaganie przedszkoli w rozwijaniu kompetencji kluczowych dzieci”. Pomyślałam, że pomimo posiadanej wiedzy w zakresie wspomaganie, podejmę trud z uwagi na chęć rozwijania wiedzy i umiejętności w zakresie kompetencji kluczowych dzieci właśnie w wieku przedszkolnym. Szkolenie przebiegało w przyjaznej atmosferze, prowadzące różnicowały aktywności i tempo pracy. Prezentowały zabawy, karty pracy mające pomagać rozwijać kompetencje kluczowe dzieci w wieku przedszkolnym. Ponadto realizowały elementy wspomaganie kompleksowego dobrze znanego mi ze szkolenia SORE oraz licznych doświadczeń w tym zakresie.

Podczas zjazdów stacjonarnych skupiłam się bardziej na rozwijaniu kompetencji kluczowych, a mniej na zdobywaniu wiedzy z zakresu wspomaganie. Priorytetowe dla mnie były te elementy, z którymi do tej pory mniej miałam do czynienia. Z zaangażowaniem jednak obserwowałam pozostałych uczestników mojej grupy, którzy wykazywali ciekawość tematem. Prowadzące łagodnie i w dogodnych porcjach serwowały podstawowe informacje dotyczące wspomaganie kompleksowego.

Spotkania stacjonarne przeplatały się ze spotkaniami wirtualnymi na platformie Moodle, na której uczestnicy mogli wypowiedzieć się na forum, ale też musieli wykazać się aktywnością w rozwiązywaniu

ALEKSANDRA BANACH

DOBRA PRAKTYKA

zadań. A te były różnorodne: od refleksyjnych, po wymagające usystematyzowania wiedzy czy skonfrontowania jej z innym źródłem. Wymiana doświadczeń wśród uczestników zaowocowała wypracowaniem ciekawych materiałów, zwłaszcza w zakresie rozwijania kompetencji kluczowych u młodszych dzieci. Przyjemne były również spotkania grupowe, które pomimo naszych obaw powiodły się i znalazły swoje odbicie w postaci plakatów, filmów i krótkich prezentacji.

Doskonałym miejscem do wymiany doświadczeń, dzielenia się wiedzą, literaturą, refleksjami z realizacji kolejnych etapów wspomaganie okazały się sieci współpracy. To tu można było się zainspirować, podchwycić od siebie dobre praktyki czy sprawdzone metody pracy.

W trakcie szkoleń stacjonarnych i w przestrzeni wirtualnej uczestnicy mogli liczyć na stałe wsparcie ze strony prowadzących oraz grupy. Żaden poruszony temat nie pozostawał bez echa zarówno na warsztatach, jak i na platformie. Prowadzący elastycznie reagowali na potrzeby grupy, dostosowywali zadania do potrzeb uczestników. Myślę, że każdy uczestnik znalazł przestrzeń dla siebie, w której czuł się bezpiecznie – zarówno jeśli chodzi o kompetencje kluczowe, jak i o proces wspomaganie. Tak szeroko podjęta w ramach projektu MARPIW współpraca przyniosła korzyści nie tylko wspomaganie placówce, ale i nam – osobom wspomagającym.

Dla mnie jako uczestnika najciekawsze były spotkania i dzielenie się doświadczeniami w zakresie wychowania przedszkolnego. Dodam, iż dzielenie się wiedzą było o tyle ciekawe, że oprócz osób bezpośrednio związanych z przedszkolami w projekcie brali udział również bibliotekarze, nauczyciele wychowania fizycznego, psychologowie, pedagodzy.

Ze względu na usystematyzowanie wiedzy w zakresie wspomaganie największą wartością dodaną szkoleń była dla mnie wiedza oraz materiały dotyczące rozwijania kompetencji kluczowych.

W związku z powyższym te właśnie zasoby najbardziej sobie cenię.

Po szkoleniach doszłam do jasnego wniosku: wspomaganie wymaga spojrzenia całościowego, które dzięki elastyczności, wymianie doświadczeń, motywacji i dostosowaniu rozwiązań może przynieść same korzyści zarówno placówce, jak i wspomaganemu. W przyszłości warto organizować cykliczne spotkania w ramach dobrych praktyk w zakresie samej idei wspomaganie czy rozwijania kompetencji kluczowych. Takie bogate w dobre praktyki wydarzenia byłyby inspiracją i szansą na weryfikację rozwiązań w zakresie wspomaganie.

Udział w projekcie poleciłabym każdemu, komu zależy na poprawie funkcjonowania systemu wspomaganie w przedszkolach, szkołach, placówkach. Wspomagacze są w ruchu, mają otwarte głowy, są zawsze blisko i chcą pracować na rzecz placówki.

Zapytasz, jak to zrobić? Potraktuj wspomaganie jako wyzwanie, a udział w projekcie jako podróż z nowymi pomysłami. Pamiętaj o kilku ważnych wytycznych:

- Bezpieczny lot w wyznaczonym kierunku gwarantują dobrze określone cele.
- Plan podróży, tj. roczny plan wspomaganie stworzony przez załogę, czyli członków rady pedagogicznej przy udziale osoby wspomaganie, odpowiada za połowę sukcesu.
- Paliwo do udziału w przedsięwzięciu zapewniają supermoce: nadzieja, koncentracja, cierpliwość, energia, elastyczność w działaniu.
- Technika małych kroków pomaga usystematyzować proces wspomaganie oraz własne działania.
- W czasie podróży największym skarbem jest mapa, która określa potrzeby placówki rozumiane jako instytucja dążąca ku rozwojowi. ●